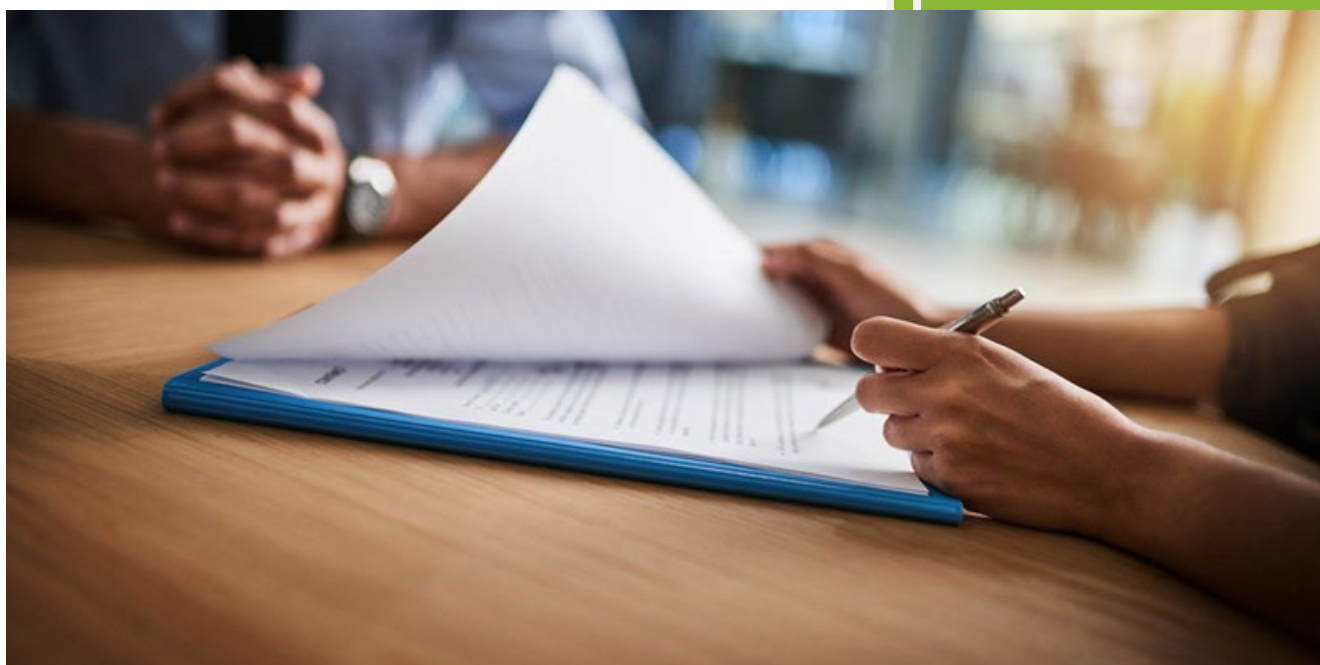

2021

Årsberetning

Ankenævnet for ATP m.m.

Indhold

Indhold

1. Generelt om ankenævnet.....	3
2. Sager	5
2.1 Indkomne sager	5
2.2 Afgjorte sager	5
2.3 Sagsbehandlingstid	6
3. Aktuelle spørgsmål	7
3.1 Udvidelse af barselsudligningsordningen.....	7
3.2 Betingelserne for tilbagesøgning af ydelser udbetalt med urette (Condictio indebiti)	9
3.3 AUBs dispensationspraksis mht. at yde støtte til ekstraudgifter forårsaget af COVID-19 situationen uden hensyn til det årlige loft på 32.000 kr.....	10
3.4 Tilskudsberettigede indtægtstab i henhold til VEU-loven.....	11
3.5 Klagefrist.....	12
3.6 ATP-lovens krav til dokumentation for to års fast fælles bopæl i CPR-registeret for at opnå ret til samleverydelse	13
3.7 Øvrige principielle spørgsmål	14
4. Ankenævnets medlemmer	16
5. Kontakt til ankenævnet	16

1. Generelt om ankenævnet

Ankenævnet er nedsat i henhold til ATP-lovens § 28 med henblik på at behandle klager over afgørelser, som er truffet af ATP om medlemskab af, bidrag til og udbetaling fra ATP Livslang Pension. Ankenævnet er derudover i årenes løb blevet indsat som klageinstans i relation til en række andre ordninger. Ankenævnets supplerende ansvarsområder udgøres p.t. af følgende:

- Ankenævnet er efter § 27 i AUB-loven (lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag) bemyndiget til at behandle klager over AUBs eller ATP's afgørelser efter denne lov.
- Ankenævnet er efter § 26 i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler bemyndiget til at behandle klager over afgørelser, som Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler træffer i henhold til loven.
- Ankenævnet er efter § 6, stk. 3 og 4, i lov om barselsudligning på det private arbejdsmarked (barselsudligningsloven) bemyndiget til at behandle klager over Arbejdsmarkedets Tillægspensions og barselsudligningsordningens (barsel.dk) afgørelser efter denne lov.
- Efter § 35, stk. 6, og § 39 i ferieloven kan Ankenævnet behandle klager over ATP's afgørelser om opkrævning af arbejdsgivernes bidrag til FerieKontos administration og klager over FerieKontos afgørelser efter ferielovens § 36, stk. 2, vedrørende administrationen af ordningen.
- Efter § 45 i lov om arbejdsskadesikring kan Ankenævnet behandle klager over afgørelser truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) efter lovens §§ 55-58 c (vedrørende opkrævning af bidrag og videregivelse af oplysninger om arbejdsgiveren) eller af ATP.
- Efter § 13 i lov om Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede (AFU) kan Ankenævnet behandle klager over alle afgørelser efter denne lov.
- Efter § 13, stk. 21, i VEU-loven (lov om godtgørelse og tilskud ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse) kan Ankenævnet behandle klager over ATP's afgørelser om finansieringsbidragspligt og finansieringsbidrag, herunder beregning og opkrævning, og efter § 19 i samme lov kan Ankenævnet behandle klager over AUBs afgørelser om VEU-godtgørelse og tilskud til befodringsudgifter samt klager over en uddannelsesinstitutions afgørelser om tilskud til kost og logi.
- Efter § 13 i bekendtgørelse om beregning af finansieringsbidrag (bekendtgørelse nr. 1790 af 27. december 2018) og § 10 i bekendtgørelse om fællesopkrævning af visse arbejdsgiverbidrag (bekendtgørelse nr. 1360 af 2. december 2019) kan Ankenævnet behandle klager over afgørelser truffet af ATP om finansieringspligt og beregning af finansieringsbidrag samt om opkrævning og indbetaling mv. af bidrag, der indgår i fællesopkrævningen (udover arbejdsgiverbidrag vedrørende AUB og VEU også arbejdsgiverbidrag vedrørende arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, jobafklaring, barsel.dk og Lønmodtagernes Garantifond). Det er ATP, som administrerer arbejdsgiverbidragene og sender opkrævning via Samlet Betaling (SB) til virksomhederne.

Klagefristen er i alle tilfælde 4 uger fra den dag, hvor afgørelsen er meddelt klageren.

Klager over følgende afgørelser skal indgives direkte til Ankenævnet:

- Afgørelser omfattet af ATP-lovens § 28
- Afgørelser omfattet af arbejdssikringslovens § 45
- Afgørelser omfattet af lov om Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede § 13
- Afgørelser omfattet af VEU-lovens § 13, stk. 21
- Afgørelser omfattet af bekendtgørelse nr. 1790 af 27. december 2018 § 13
- Afgørelser omfattet af bekendtgørelse nr. 1360 af 2. december 2019 § 10, stk. 1, nr. 1-3

Ankenævnet indhenter en udtalelse fra myndigheden, og klager bliver hørt over denne udtalelse.

Klager over følgende afgørelser skal indgives til den myndighed, som har truffet afgørelsen:

- Afgørelser omfattet af ferielovens § 35, stk. 6, og § 39
- Afgørelser omfattet af AUB-lovens § 27
- Afgørelser omfattet af lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler § 26
- Afgørelser omfattet af lov om barselsudligning på det private arbejdsmarked (barselsudligningsloven)
- Afgørelser omfattet af VEU-lovens § 19
- Afgørelser omfattet af bekendtgørelse nr. 1360 af 2. december 2019 § 10, stk. 1, nr. 4 og 6-7

Myndigheden vurderer, om der er grundlag for at give klageren helt eller delvis medhold (remonstration). Gives der ikke klageren fuldt medhold, videresender myndigheden klagen til Ankenævnet med en genvurdering, som samtidig sendes i høring hos klageren.

Ankenævnet er et nævn, der organisatorisk hører under Beskæftigelsesministeriet. Det er Beskæftigelsesministeriet, der yder sekretariatsbistand til nævnet. Der er tale om et uafhængigt og selvstændigt nævn, som ikke er underlagt instruks af ministeriet eller andre. Ankenævnet udpeger selv sin formand og fastsætter selv sin forretningsorden.

Sagerne behandles i almindelighed skriftligt. I afgørelsen af den enkelte sag deltager samtlige fem ankenævnsmedlemmer. Afgørelsen træffes ved stemmeflerhed og udformes skriftligt, herunder med angivelse af eventuelle dissenser.

Ankenævnet har bemyndiget nævnets formand til at træffe afgørelse på nævnets vegne i en række sager, hvor nævnet har vurderet, at sagen er ukompliceret. Ankenævnets formand kan således afvise klager, som er indgivet for sent, eller som angår sager, der allerede er afgjort ved Ankenævnet, eller i øvrigt ikke kan afgøres ved Ankenævnet. Ankenævnets formand kan også træffe afgørelse i sager, hvor der i henhold til lovgivningen skal træffes afgørelse inden for en kort frist, herunder sager om aktindsigt og sager om klagers rettigheder i henhold til databeskyttelsesreglerne. Ankenævnets formand kan endvidere beslutte, at en sag, hvori Ankenævnet har truffet afgørelse, skal genoptages, hvis særlige grunde taler herfor, herunder navnlig i tilfælde, hvor der er fremkommet nye oplysninger, som må antages at kunne medføre et andet udfald, og hvor det er undskyldeligt, at oplysningerne først er fremkommet senere.

2. Sager

2.1 Indkomne sager

I 2021 modtog ankenævnet 107 sager. Sagernes fordeling fremgår af tabel 1.

Tabel 1

Indkomne sager 2021

Sagstype	Antal
AES (Arbejdsmarkedets Erhvervssikring)	1
AFU (Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede)	1
ATP (Arbejdsmarkedets Tillægspension)	13
AUB (Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag)	18
Barsel.dk – bidrag til barselsudligningsordningen	66
Barsel.dk – kompensation	6
Samlet Betaling	1
SFS (Skattnedslag for seniorer)	1
I alt	107

Kilde: Ankenævnet for ATP m.m.

Det store antal indkomne klager over afgørelser truffet af barsel.dk (barselsudligningsordningen) skyldes ikrafttrædelsen den 1. januar 2021 af lov nr. 2198 af 29. december 2020 om ændring af barselsudligningsloven (Optagelse af selvstændigt erhvervsdrivende i barselsudligningsordningen og justering af klageadgang).

Barsel.dk opkrævede de første bidrag efter ordningen i oktober 2021 på baggrund af de selvstændigt erhvervsdrivendes årsopgørelse for regnskabsåret 2020. De fleste af klagerne (66) vedrører den selvstændiges bidragspligt og har især angået klagers utilfredshed med at være blevet omfattet af bidragspligten. Nogle af sagerne samt sagerne om kompensation ved barsel har angået fortolkning af lovens ikrafttrædelsesbestemmelse.

Ved udgangen af 2021 havde Ankenævnet 35 uafsluttede sager, heraf 25 sager om opkrævning til barselsudligningsordningen og 2 sager om kompensation efter ordningen.

I de første 4 måneder af 2022 har Ankenævnet modtaget yderligere 132 sager, heraf 107 sager vedrørende barselsudligningsordningen og 18 sager vedrørende ferieloven. Barsel.dk behandler fortsat klager og træffer afgørelser om genvurdering i opkrævningssager fra oktober 2021. Ankenævnet kan derfor i 2022 forvente yderligere sager ud over de 107 sager, der er indsendt i de første 4 måneder af 2022.

2.2. Afgjorte sager

I 2021 har Ankenævnet afsluttet 99 sager, hvoraf 27 sager var indkommet i 2020. Fordelingen af sager fremgår af tabel 2.

Tal i parentes angiver antal afgørelser, hvor Ankenævnet ændrer myndighedens afgørelse. Disse sager beskrives i afsnit 3. I 2021 stadfæstede Ankenævnet afgørelsen fra 1. instans i 41 sager inklusiv de 2 sager, der blev afgjort med formandsafgørelser. Ankenævnet hjemviste eller omgjorde 20 sager i samme periode. Det svarer til, at hver tredje afgørelse fra Ankenævnet i 2021 var en hjemvisning eller omgørelse.

Tabel 2

Afgjorte og afsluttede sager i 2021

	Nævnsafgørelse	Formandsafgørelse	Afgjort i alt	Afsluttet uden afgørelse	Afgjort eller afsluttet i alt
Sagstype					
AES	-	-	-	1	1
ATP	9 (1)	-	9 (1)	7	16 (1)
AUB	22 (12)	2	24 (12)	2	26 (12)
Barsel.dk – bidrag	23 (2)	-	23 (2)	18	41 (2)
Barsel.dk - kompensation	5 (5)	-	5 (5)	-	5 (5)
Ferie	-	-	-	8	8
Samlet Betaling	-	-	-	1	1
SFS	-	-	-	1	1
I alt	59 (20)	2	61 (20)	38	99 (20)

Anm.: Tal i parentes er antal afgørelser, hvor nævnet ændrer myndighedens afgørelse

Kilde: Ankenævnet for ATP m.m.

Nævnsafgørelserne har især omhandlet sager om bidrag til den nye barselsudligningsordning for selvstændige, AUB sager og ATP sager. Der har været enkelte sager om kompensation efter barselsudligningsordningen for selvstændige.

Nævnet har truffet afgørelse i 59 sager og der er truffet formandsafgørelser i 2 sager. Herudover er 38 sager afsluttet uden afgørelse. Årsagerne hertil er typisk, at der ikke er truffet afgørelse i 1. instans, at klagen trækkes, eller at 1. instans omgør sin afgørelse og giver klager medhold. I 2021 har der desuden været en række sager om udbetaling af fondsferiedage, som er bortfaldet som følge af muligheden for at få udbetalt de indefrosne feriemidler i 2021. Endelig har der i 2021 været en enkelt anmodning om genoptagelse af en sag om skatnedslag for seniorer (SFS). Sagen blev efter et længere sagsforløb, hvor Ankenævnet gentagne gange opfordrede klager til at indsende dokumentation, tilbageført til ATP, der efterfølgende gav klager medhold.

2.3. Sagsbehandlingstid

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige de 99 sager, som er afsluttet i 2021, er opgjort til 99 dage eller godt 3 måneder fra modtagelse af klagen til afsendelse af afgørelsen eller sagens afslutning på anden måde.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de 59 sager, der blev afsluttet med nævnsbehandling og de 2 sager, der blev afgjort som formandsafgørelse, er opgjort til 115 dage eller knap 4 måneder.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de 38 sager, der blev afsluttet uden nævnsbehandling, er opgjort til 75 dage.

Sagsbehandlingstiden har været påvirket af den ekstraordinære tilgang af sager efter den nye barselsudligningsordning for selvstændige samt af det relativt store antal omgørelser og hjemvisninger. Sagsbehandlingstiden har endvidere været påvirket af udskiftning og oplæring af 2 af sekretariatets 4 juridiske sagsbehandlere medio 2021. Dertil kommer, at ankenævnets arbejde indirekte også i 2021 har været påvirket af covid-19, da de ansatte i sekretariatet har hovedbeskæftigelse i Beskæftigelsesministeriets koncern og i perioden har haft flere ekstraopgaver som følge af covid-19 restriktioner og håndteringen af hjælpepakker mv. inden for ministeriets ansvarsområde. Dette har forlænget den konkrete sagsbehandlingstid i nogle sager, som er indkommet i perioden.

3. Aktuelle spørgsmål

I 2021 har Ankenævnet taget stilling til en række principielle spørgsmål og hjemvist eller omgjort 20 sager. Disse sager er beskrevet i det følgende. Sagerne er i deres helhed gengivet på Ankenævnets hjemmeside www.atp-anke.dk.

3.1. Udvidelse af barselsudligningsordningen

Med ændringen af barselsudligningsloven (lov nr. 2198 af 29. december 2020) har selvstændige erhvervsdrivende fået mulighed for at modtage kompensation under barselsorlov m.v. ud over den kompensation, som de almindelige dagpenge udgør, hvis de modtager barselsdagpenge og har et samlet resultat i den selvstændige erhvervsvirksomhed, som overstiger barselsdagpengemaksimum. Kompensationen udgør forskellen mellem barselsdagpenge og den pågældendes årsindtægt omregnet til en timesats inden for det samme kroneloft, som gælder for refusion til private arbejdsgivere.

Ordnningen finansierers ved, at selvstændigt erhvervsdrivende opkræves et bidrag til barselsudligningsordningen, hvis de har selvstændig erhvervsvirksomhed som hovedbeskæftigelse og efter årsopgørelsen for det seneste regnskabsår har et samlet resultat før renter, der overstiger maksimum for barselsdagpenge. Bidraget er fastsat i loven til 1.225 kr., hvilket svarer til det bidrag, som private arbejdsgivere betaler pr. fuldtidsansat.

Ankenævnet har i 2021 truffet afgørelse i 23 sager, som vedrørte klager over at være pålagt bidragspligt til ordningen. Ankenævnet ændrede eller ophævede 2 afgørelser om bidragspligt fra Barsel.dk. Disse er beskrevet nedenfor. De øvrige klager har især været begrundet i, at klageren ikke selv har mulighed for at drage fordel af ordningen. Dette er imidlertid ikke et forhold, som kan begrunde fritagelse for bidragspligt, hvilket fremgår udtrykkeligt af lovens forarbejder. I 21 af sagerne vedrørende bidragspligt kunne der således ikke gives klageren medhold i den indgivne klage.

I 17 af de 21 sager (*Sagerne 2021-118, -129, -130, -135, -137, -139, -144, -146, -147, -156, -158, -160, -163, -170, -174, -179 og -183*) har ankenævnet tiltrådt Barsel.dk's afgørelser med den begrundelse, at bidragspligten ikke afhænger af, om den bidragspligtige selv vil kunne opnå kompensation efter ordningen, men alene af den bidragspligtige selvstændige erhvervsdrivendes samlede resultat og eventuelle personlige lønindkomst i det afsluttede indkomstår. Ankenævnet henviste til, at det følger af lovens forarbejder, jf. bemærkninger til lovforslag nr. 80 fremsat 11. november 2020, at der tilstræbes et så stort sammenfald som muligt mellem de selvstændige, der skal bidrage til ordningen, og de, der vil kunne drage fordel af den, men det er i bemærkningerne samtidig pointeret, at der – som bidragspligten i § 4 a er fastlagt – i den bidragspligtige kreds "givet vil være personer, der aldrig vil kunne opnå kompensation fra ordningen, f.eks. en nystartet kvindelig iværksætter over 60 år".

I 3 af de 21 sager (*2021-117, -142 og -155*) har ankenævnet tiltrådt afgørelserne fra Barsel.dk, da klagerne ikke har bestridt det efter Barsel.dk's genvurdering angivne resultatet som selvstændig og den oplyste personlige lønindkomst.

I *sag 2021-119* tiltrådte ankenævnet Barsel.dk's afgørelse med den begrundelse, at nævnet ikke finder grundlag i lovtekst eller forarbejder for at sidestille pensionsindtægter med lønindtægter efter § 4 a, stk. 1, i barselsudligningsloven.

I 2021 ændrede Ankenævnet 7 afgørelser fra Barsel.dk, heraf 2 afgørelser om selvstændigt erhvervsdrivendes bidrag til barselsudligningsordningen og 5 sager om kompensation til selvstændige efter ordningen. De 7 afgørelser vedrører alle fortolkning af ændringslovens virkningstidspunkt.

De to afgørelser om selvstændigt erhvervsdrivendes bidrag til barselsudligningsordningen

Det følger af § 4 a i barselsudligningsloven, at udøvere af selvstændig erhvervsvirksomhed betaler et årligt bidrag på 1.225 kr. til barselsudligningsordningen, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den pågældende har i årsopgørelsen for det senest afsluttede indkomstår et samlet resultat før renter og efter eventuelle beløb overført til medhjælpende ægtefælle, der overstiger maksimum for barselsdagpenge, jf. barselslovens § 35, stk. 1, jf. §§ 37 og 38.
- 2) Den pågældende har ikke i samme afsluttede indkomstår personlig lønindkomst, der overstiger det samlede resultat, jf. nr. 1.

Ændringsloven trådte i kraft den 1. januar 2021.

I *sag 2021-175* fandt Ankenævnet, at som lovtæksten er udformet, må bidragspligten naturligt forstås som gældende for personer, der udøver selvstændig erhvervsvirksomhed efter lovens ikrafttræden og opfylder de to opregnede betingelser. Ankenævnet udtalte, at det ud fra de hensyn til retssikkerhed, som taler mod tilbagevirkende kraft, har formodningen mod sig, at det skulle være tilsigtet at pålægge personer, som forud for lovens ikrafttrædelse var ophørt med at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, bidragspligt. Der er ikke i ændringsloven medtaget en udtrykkelig bestemmelse derom, og der er ikke i forarbejderne til ændringsloven udtrykkelig overvejelse af og stillingtagen til problemstillingen. Ankenævnet fandt på denne baggrund, at der ikke er hjemmel i barselsudligningsloven til at pålægge den, som ved lovens ikrafttræden var ophørt som selvstændig erhvervsdrivende, bidragspligt. Ankenævnet ændrede derfor Barsel.dk's afgørelse, således at klager, der var ophørt som selvstændigt erhvervsdrivende den 31. marts 2020 og dermed før lovens ikrafttræden, ikke skulle betale bidrag til Barsel.dk i 2021 efter de regler for selvstændige erhvervsdrivende, som trådte i kraft den 1. januar 2021.

I *sag 2021-150* konstaterede Ankenævnet, at der ikke i lovbestemmelsen om bidragspligt er taget stilling til, hvorledes der skal forholdes ved ophør af udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i bidragsåret. Der er heller ikke bestemmelser herom i den bekendtgørelse, som er udstedt i medfør af lovbestemmelsen, bekendtgørelse nr. 1694 af 16. august 2021 om barselsudligning på det private arbejdsmarked. Da ordningen med kompensation til og bidrag fra udøvere af selvstændig erhvervsvirksomhed trådte i kraft den 1. januar 2021, og da det i forarbejderne udtrykkeligt er angivet, at der første gang opkræves bidrag den 1. oktober 2021, fandt nævnet, at det måtte anses for forudsat, at det er udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i bidragsåret, som udløser bidragspligt, således at der ikke er tale om med tilbagevirkende kraft at pålægge en bidragspligt af udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i 2020. Bidragspligten for 2021 modsvarer dermed for så vidt kompensationsretten for 2021. Nævnet fandt, at såvel ordlyden af § 4 a i loven og af opkrævningsbestemmelsen i bekendtgørelsens § 11 naturligt måtte forstås som angående personer, der aktuelt udøver selvstændig erhvervsvirksomhed. På den baggrund og i mangel af en bestemmelse om betydningen af ophør af udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed forud for opkrævning var der ikke hjemmel til at opkræve bidrag hos en person, som inden den 1. oktober i bidragsåret var ophørt med udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed. Da klagers virksomhed var ophørt og afregistreret i CVR-registeret den 21. juli 2021 havde der således ikke været hjemmel til at afkræve klager bidrag til barselsudligningsordningen den 1. oktober 2021, og Ankenævnet ophævede derfor Barsel.dk's afgørelse om bidragspligt.

Ovenstående to afgørelser har medført, at Barsel.dk har tilbagekaldt 17 sager fra Ankenævnet for at undersøge, om klager er ophørt med selvstændig virksomhed inden 1. oktober 2021. Ankenævnet har ikke kendskab til, hvor mange afgørelser Barsel.dk af egen drift har ændret som følge af de to omtalte afgørelser.

De fem afgørelser om selvstændigt erhvervsdrivendes ret til kompensation efter barselsudligningsordningen

Sagerne 2021-103, 2021-101, 2021-108, 2021-110 og 2021-111 angik ikrafttrædelsen af ændringen til barselsudligningsloven, hvorefter der er indført adgang for selvstændige erhvervsdrivende til at få kompensation i forbindelse med graviditet, fødsel og adoption.

I disse sager konstaterede Ankenævnet, at der er en åbenbar modsætning mellem lovtækt og de bagvedliggende forarbejder: De selvstændige erhvervsdrivende, som efter ordlyden af ændringslovens ikrafttrædelsesbestemmelse afskæres fra inddragelse under lovens ordning, udgøres af selvstændige erhvervsdrivende, som har født/adopteret før den 1. januar 2021, og som har afholdt orlov før den 1. januar 2021. Forarbejderne omformer imidlertid dette til krav om, at både fødsel/adoptionstidspunkt og påbegyndelsen af orlov skal ligge efter den 1. januar 2021 for at opnå berettigelse til kompensation efter loven. Nævnet fandt, at uanset om det, som er angivet i forarbejderne, måtte være tilsigtet af den lovgivende magt, så følger det af helt fundamentale retssikkerhedshensyn, at det er lovens tekst, som er gældende i forhold til borgerne i et tilfælde, hvor en forståelse i overensstemmelse med forarbejderne vil indebære en begrænsning af de rettigheder, der tilsiges borgerne i lovtæksten. Da klagerne i de fem sager alle havde født et barn efter den 1. januar 2021, var de efter ordlyden af ændringslovens ikrafttrædelsesbestemmelse ikke udelukket fra den ret til kompensation, som følger af barselsudligningslovens § 3 a, der trådte i kraft den 1. januar 2021, og Ankenævnet ændrede derfor de fem påklagede afgørelser, således at Barsel.dk skal yde klagerne kompensation under klagernes fravær med barselspenge fra den 1. januar 2021. Sagerne angår kvinder, som har født efter den 1. januar 2021, men haft graviditetsbetinget fravær med barselspenge før den 1. januar 2021.

3.2. Betingelserne for tilbagesøgning af ydelser udbetalt med urette (Condictio indebiti)

Spørgsmålet om tilbagebetaling af godtgørelse og tilskud til befording samt kost og logi, som er blevet udbetalt med urette, er reguleret i § 16 i VEU-loven (lovbekendtgørelse nr. 601 af 22. maj 2019 om godtgørelse og tilskud ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse). Bestemmelsens stk. 1 er sålydende:

”En arbejdsgiver eller deltager, der uberettiget har modtaget godtgørelse eller tilskud til befording eller kost og logi efter denne lov, skal betale det modtagne beløb tilbage, hvis den pågældende har afgivet urigtige eller mangelfulde oplysninger, ikke har korrigeret fejlagtige oplysninger ved udbetalingen eller har fortiet omstændigheder, som er af betydning for retten til godtgørelse eller tilskud, eller hvis den pågældende i øvrigt indså eller burde have indset, at modtagelse af beløbet var uberettiget.”

Spørgsmålet om tilbagebetaling af ydelser i henhold til AUB-loven (lovbekendtgørelse nr. 426 af 4. april 2022 om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag) er reguleret i lovens § 23 a. Bestemmelsens stk. 1, 1. pkt., er sålydende:

”Har den, der oppebærer ydelser fra Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag i henhold til loven, givet urigtige oplysninger eller undladt at meddele oplysninger af betydning for udbetalingen af ydelserne, kan Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag bestemme, at ydelserne bortfalder helt eller delvis, og at udbetalte ydelser skal tilbagebetales. ....”

Den citerede bestemmelse må – i overensstemmelse med almindelige ulovbestemte principper om tilbagesøgning af beløb, som er betalt med urette (condictio indebiti) – forstås på den måde, at uanset om der objektivt set måtte være afgivet urigtige eller mangelfulde oplysninger, kan tilbagesøgning som udgangspunkt ikke ske, hvis modtageren hverken vidste eller burde have vidst, at udbetalingen beroede på en fejltagelse.

Ankenævnet har i 2021 omgjort 4 sager, hvori klagerne havde klaget over, at de var blevet pålagt at tilbagebetale uberettiget modtagne ydelser.

I *sag 2020-80* tiltrådte Ankenævnet den del af AUBs afgørelse, hvorefter klager ikke havde ret til tilskud til transport i forbindelse med et praktikophold efter reglerne om mobilitetsfremmende ydelser, jf. AUB-lovens § 8. Ankenævnet ophævede samtidig den del af afgørelsen, hvorefter klager skulle tilbagebetale allerede udbetalt rejsegodtgørelse på 242 kr. Det var Ankenævnets opfattelse, at klageren ikke havde været klar over, at den vejledning, som klageren modtog fra AUB, var baseret på en misforståelse af klagerens henvendelse, og Ankenævnet fandt det derfor ikke godtgjort, at klageren måtte være klar over, at AUBs udbetaling skete på et forkert grundlag. Ankenævnet tillagde det i den forbindelse også vægt, at AUB umiddelbart selv kunne have konstateret, at der var en diskrepans mellem det angivne på ansøgningsblanketten og et manglende bilag.

I *sag 2020-70* stadfæstede Ankenævnet AUBs afgørelser, hvorefter klager ikke var berettiget til VEU-godtgørelse og befordringstilskud i forbindelse med deltagelse i en række kurser. Ankenævnet ændrede samtidig AUBs afgørelse om tilbagebetaling af 3.779,20 kr., som klageren med urette havde fået udbetalt. Det var Ankenævnets bedømmelse, at klageren havde modtaget beløbet i god tro, og at der derfor ikke havde været grundlag for i medfør af VEU-lovens § 16, stk. 1, at træffe afgørelse om tilbagebetaling. Det var ikke godtgjort, at klager havde afgivet urigtige eller mangelfulde oplysninger, at han havde fortiet oplysninger eller var blevet præsenteret for fejlagtige oplysninger, som han havde anledning til at korrigere, hvortil kom, at en hjemmeside under borger.dk havde indeholdt en oplysning, som var egnet til at understøtte klagerens gode tro.

I *sag 2020-11* ophævede Ankenævnet AUBs afgørelse med den virkning, at klager ikke skulle tilbagebetale et samlet beløb på i alt 10.502,79 kr., som han havde fået udbetalt i godtgørelse og befordringstilskud. Ankenævnet fandt, at der ikke forelå fornødent grundlag i sagen for at statuere, at klageren havde været i ond tro om retten til at modtage det oppebårne beløb. Det indgik bl.a. i Ankenævnets vurdering, at AUBs vejledning og vejledningen på borger.dk på ansøgningstidspunktet havde indeholdt utilstrækkelige oplysninger om betingelserne for at få godtgørelse.

I *sag 2020-79* tiltrådte Ankenævnet AUBs afgørelse om, at klager ikke opfyldte betingelserne for at modtage den udbetalte støtte. Ankenævnet ophævede samtidig AUBs afgørelse om tilbagebetaling, idet der ikke var fornødent grundlag for at statuere, at klager havde været i ond tro og fortiet omstændigheder, som han burde have oplyst. De konkrete oplysninger i sagen var af en sådan karakter, at det ikke kunne bebrejdes klageren, at han ikke havde forstået, at han ikke var berettiget til godtgørelse, og han kunne derfor ikke pålægges at tilbagebetale et beløb på 3.821,79 kr., som han havde fået udbetalt for sin deltagelse i kursus.

3.3. AUBs dispensationspraksis mht. at yde støtte til ekstraudgifter forårsaget af COVID-19 situationen uden hensyn til det årlige loft på 32.000 kr.

Efter § 2 i PIU-bekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 498 af 19. maj 2017 om udbetaling af økonomisk støtte til praktikophold i udlandet m.v. fra Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag) – udstedt af bestyrelsen for Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag i medfør af § 11, stk. 3, og § 15 i lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag – yder AUB økonomisk støtte med henblik på praktikuddannelse i virksomheder i udlandet til elever under uddannelse i henhold til lov om erhvervsuddannelser, der har afsluttet erhvervsuddannelsens grundforløb. Støtte ydes efter stk. 2 i form af bl.a. rejsehjælp, flyttehjælp, tilskud til dobbelt husførelse, tilskud til befordring, tilskud til boligudgifter og refusion af afholdte udgifter til vaccination, visum og rejseforsikring. Endvidere ydes støtte i form af "Tilskud til andre særlige udgifter, der er begrundet i udlandsopholdet", jf. § 2, stk. 2, nr. 7. Efter § 14 kan tilskud til særlige udgifter ydes "i specielle tilfælde efter en konkret vurdering, der foretages af Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag". Efter § 5, stk. 2, kan AUB højst yde 32.000 kr. i støtte om året til den enkelte elev. I forbindelse med udbrud af COVID-19 besluttede Bestyrelsen for Arbejdsgivernes

Uddannelsesbidrag i marts 2020 efter indstilling fra AUB's administration at bemyndige administrationen til at dispensere fra gældende regler for PIU-ordningen og tillade dækning af ekstra udgifter, som PIU-elever fik under deres ophold i udlandet grundet corona, uden at disse særlige udgifter blev omfattet af loftet på 32.000 kr. Afgørelse skulle træffes på baggrund af en konkret vurdering i hver sag, idet udgiften skulle være direkte relateret til og nødvendig for praktikopholdet. Der blev orienteret om dispensationsmuligheden på AUB's side på Borger.dk under linket "Praktik i udlandet".

Bekendtgørelsen er som anført udstedt af Bestyrelsen for AUB, som derfor også kan dispensere fra den. En bemyndigelse af administrationen til at dispensere fra reglerne burde imidlertid være sket gennem indsættelse af en formel dispensationsbestemmelse i bekendtgørelsen af hensyn til borgernes retssikkerhed og for at sikre en ligelig behandling af borgerne, som bør kunne få besked om deres retsstilling ved at slå op i bekendtgørelsen. Ankenævnet har derfor i 3 sager (sagerne 2021-2, 2021-16 og 2021-16) kritiseret bestyrelsen for ikke at have sørget for, at dispensationsmuligheden fremgik af bekendtgørelsen, da en meddelelse på borger.dk ikke kan erstatte en ændring af bekendtgørelsen.

I *sagerne 2021-2, 2021-16 og 2021-21* ændrede Ankenævnet endvidere AUBs afgørelser, således at klagerne fik ret til henholdsvis tilskud til egne coronatests (var krævet af arbejdsgiveren for at klageren kunne vende tilbage til praktikpladsen efter familiebesøg fra Danmark), tilskud til flyrejse fra Danmark til England i forbindelse med hjemmearbejde i Danmark og godtgørelse for udgift til karantæneophold på hotel i praktiklandet efter et ferieophold i Danmark.

I maj 2020 indgik regeringen og arbejdsmarkedets parter en såkaldt trepartsaftale "om ekstraordinær hjælp til elever og lærlinge samt virksomheder (håndtering af ubalance i Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag)". Ved aktstykke 290 forelagt for Folketingets Finansudvalg og afgjort den 17. september 2020 anmodede Børne- og Undervisningsministeriet om Finansudvalgets tilslutning til gennem en tekstanmærkning under § 20, Børne- og Undervisningsministeriet, § 20.31.11., i forslag til lov om tillægsbevilling "at etablere hjemmel til, at Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag (AUB) hurtigst muligt i 2020 udbetaler et midlertidigt løntilskud for erhvervsuddannelseselever i lære til private arbejdsgivere og offentlige virksomheder, der opererer på markedsvilkår".

Sag 2021-9 angik, om reglerne om midlertidigt løntilskud i aktstykke 290 også omfattede erhvervsfiskeruddannelsen i henhold til lov om maritime uddannelser. AUB havde den 4. november 2020 givet Danmarks Fiskeriforening Producent Organisation afslag på, at medlemmerne var berettiget til midlertidigt løntilskud for deres elever på fiskeriuddannelsen med henvisning til, at erhvervsfiskeruddannelsen ikke er en uddannelse i henhold til lov om erhvervsuddannelser, men derimod i henhold til lov om maritime uddannelser. Afgørelsen blev indbragt for Ankenævnet, hvor afgørelsen blev omgjort med et stemmeflertal på tre. Flertallet lagde i sin begrundelse vægt på, at det var klart bedst stemmende med reglerens baggrund og formål, at også erhvervsfiskeruddannelsen var omfattet af reglerne, og at ordlyden ikke talte afgørende herimod, da der efter flertallets opfattelse var sikre holdepunkter for, hvad meningen havde været i bestemmelsens forarbejder, baggrund og formål, ligesom hensynet til sammenhæng og konsekvens på området, forventningsprincippet og lighedsbetragtninger understøttede det fortolkningsresultat, som flertallet gik ind for. Mindretallet lagde afgørende vægt på bestemmelsens ordlyd og stemte derfor for at stadfæste AUBs afgørelse.

3.4. Tilskudsberettigede indtægtstab i henhold til VEU-loven

Efter § 5, stk. 1, i lov om godtgørelse og tilskud ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 601 af 22. maj 2019 (VEU-loven), kan uddannelsesdeltagere efter § 2, stk. 1, ved deltagelse i uddannelse, der er omfattet af regler fastsat i medfør af § 4, opnå godtgørelse for tab af indtægt, som deres deltagelse i uddannelse medfører.

Ankenævnet har i to sager (*sagerne 2020-76 og 2021-105/2021-27*) omgjort AUBs afslag på at yde VEU-godtgørelse, som var begrundet med, at klagers løntab ikke var en følge af kursusdeltagelse.

I *sag 2020-76* havde klager fået orlov fra sit arbejde i 10 uger med henblik på efteruddannelse, men han blev efter 3 kursusdage hjemsendt den 12. marts 2020 på grund af COVID-19 situationen. Klagers arbejdsgiver, som havde ansat en vikar, kunne ikke tage klager tilbage, da han ikke havde arbejde til ham. Den 27. april 2020 blev kursusaktiviteten genoptaget, og klagers orlov blev som følge heraf forlænget. Sagen angik, om det var med rette, at AUB havde afvist hans ansøgning om støtte til kursusdeltagelse i perioden 27. april til 11. juni 2020 med henvisning til, at klagers løntab var en følge af arbejdsmangel og ikke kursusdeltagelse. Ankenævnet var ikke enig med AUB i, at klager var blevet hjemsendt af sin arbejdsgiver uden løn den 12. marts 2020 som følge af COVID-19 situationen. Forholdet var derimod det, at arbejdsgiveren havde fastholdt den indgåede aftale om 10 ugers orlov som følge af vikarbesættelsen af stillingen i orlovsperioden. Forskydningen af kursusperioden ændrede således ikke ved, at klagers fravær fra arbejdspladsen skyldtes den meddelte frihed til kursusdeltagelse, og klager havde dermed krav på VEU-godtgørelse for deltagelse i kurset.

Sag 2021-105/2021-27 angik en lønmodtager ansat i et vikarbureau, som forud for en udsendelse til en kunde deltog i et for udsendelsen nødvendigt kursus. AUB havde afslået hans ansøgning om VEU-godtgørelse, da AUB ikke fandt det dokumenteret, at kursusdeltagelsen havde medført tab af indtægt. AUB henviste herved til, at arbejdsgiveren måtte afvente klagers kursusdeltagelse, inden klager kunne sættes til at udføre arbejde. Ankenævnet lagde imidlertid på baggrund af sagens oplysninger til grund, at klageren i hele kursusperioden var ansat i vikarbureauet med dette selv som kunde, men uden at oppebære løn under kursusdeltagelsen, som var nødvendig for at udførte arbejde hos det firma, som han efter kurset skulle udsendes til. Klager havde dermed lidt et løntab som følge af kursusdeltagelsen og havde derfor krav på VEU-godtgørelse for deltagelse i kurset.

Efter VEU-lovens § 5, stk. 2, 1. punktum, ydes godtgørelse efter stk. 1, ”pr. undervisningstime, for hvilken der samtidig har været et tab af arbejdsindtægt”. Efter 3. og 4. punktum kan der højst ydes godtgørelse for det antal timer, som inden for det pågældende område svarer til fuldtidsarbejde, men godtgørelsen pr. dag kan – forudsat at der er lidt et tab af indtægt – ”ydes for mere end 7,4 timer, når medarbejderen har deltaget i et kursus i mere end 7,4 timer pr. dag.”.

En strikte ordlydsfortolkning ud fra ordet ”samtidig” kan give anledning til problemer på et fleksibelt arbejdsmarked som det danske, hvilket illustreres af *sag 2021-102*, som omhandlede en skraldemand med en arbejdsuge på 37 timer fordelt på 4 arbejdsdage (9,3 timer pr. dag), som deltog i VEU-kursus i 5 1/2 uge. AUB fandt, at klager alene havde ret til godtgørelse for 7,4 timer om dagen i 4 dage pr. uge. Ankenævnet omgjorde AUBs afgørelse og traf afgørelse om, at klager havde ret til VEU-godtgørelse i 37 timer om ugen, hvor han deltog i kurset. I begrundelsen henvises bl.a. til, at klager i perioden, hvor han deltog i kursus, ikke kunne passe sit fuldtidsarbejde hverken helt eller delvist, og at klageren således i perioden, hvor han deltog i kurset, havde haft et løntab hele ugen svarende til 37 timer. Der var dissens fra et medlem, som ville tiltræde AUBs afgørelse.

3.5. Klagefrist

Sag 2021-100 angik, om det var med rette, at AUB havde afvist at revurdere to afgørelser efter AUB-lovens § 27, stk. 2, med henvisning til, at klager først havde klaget over afgørelserne efter udløbet af klagefristen på 4 uger, jf. § 27, stk. 1. Hvad angik den ene af afgørelserne, havde AUB efter klagens modtagelse indledt en dialog med klageren, hvorunder klageren var blevet bedt om at indsende yderligere dokumentation. Ankenævnet fandt, at AUB ved det stedfundne forløb havde været således inde i sagens materie, at klagefristen måtte regnes fra det tidspunkt, hvor AUB havde meddelt klageren sin stillingtagen til den yderligere dokumentation,

som klageren havde indsendt. Ankenævnet admitterede derfor klagen over denne afgørelse og sendte denne del af sagen tilbage til AUB med henblik på AUBs genvurdering af afgørelsen, jf. herved AUB-lovens § 27, stk. 2.

3.6. ATP-lovens krav til dokumentation for to års fast fælles bopæl i CPR-registeret for at opnå ret til samleverydelse

Det følger af ATP-lovens § 14 b, stk. 2, at samlevende blandt andet skal opfylde et krav om at have haft fælles bopæl i mindst 2 år forud for dødsfaldet, for at der ved død kan udbetales et engangsbeløb, og ATP er efter § 8, stk. 2 og 4, i bekendtgørelse nr. 1401 af 13. december 2019 om beregning og udbetaling af engangsbeløb i forbindelse med et ATP-medlems død berettiget til at basere vurderingen af, om betingelsen om fælles bopæl i Danmark 2 år forud for dødsfaldet er opfyldt, ud fra adresseoplysningerne i CPR-registeret alene.

I Ankenævnets sag 2020-39 forelå en situation, hvor to, som havde samlevet i 14 år, var flyttet til en ny fælles bopæl, men da flytningen var foregået på forskudte tidspunkter, havde de på det tidspunkt, da klagerens samlever afgik ved døden, ikke haft fælles folkeregisteradresse i hele toårsperioden forud for dødsfaldet. ATP traf i overensstemmelse med fast praksis afgørelse om, at klager ikke kunne få udbetalt noget engangsbeløb, hvilket Ankenævnet stadfæstede ved afgørelse af 12. januar 2021, som indeholder følgende uddybende redegørelse for baggrunden for reglen i bekendtgørelsens § 8, stk. 4:

”Efter § 8, stk. 4, er ATP således ved afgørelse af, om der foreligger samliv med fælles bopæl i Danmark, berettiget til ”udelukkende” at lægge adresseoplysninger i CPR-registeret til grund.

Denne regel om, at dokumentation for fælles bopæl skal føres gennem oplysningerne i CPR-registeret, er forudsat i bemærkningerne til forslaget til ATP-lovens § 14 b, stk. 2, i lovforslag nr. 173, Folketingssamlingen 2001-02, hvor det hedder, at ATP skal undersøge, ”at betingelserne for udbetaling af ydelser er til stede på grundlag af oplysninger fra folkeregistret, herunder særligt oplysninger om adresse og civilstand, medmindre ATP på grund af særlige omstændigheder finder det påkrævet at tilvejebringe yderligere oplysninger om samlivets beståen”. Efter lovforarbejderne er samliv ifølge Folkeregisteret (CPR-registeret) således en nødvendig, men ikke altid tilstrækkelig betingelse for dokumentation af samliv. Det har i overensstemmelse hermed i bestemmelsens levetid været fast praksis, at ATP alene vurderer tiden for og længden af samliv på fælles bopæl i Danmark på baggrund af oplysningerne i Folkeregisteret (CPR-registeret).

Det er således i lovgivningen tillagt afgørende betydning, at administrationen af bestemmelsen om samleverydelse har kunnet begrænses mest muligt ved anvendelse af et enkelt kriterium – fælles folkeregisteradresse i de seneste to år inden dødsfaldet – hvis opfyldelse er let konstaterbart, og hvis anvendelse i almindelighed fører til udbetaling, hvor der reelt har været tale om et samlivsforhold, og kun til udbetaling, hvor dette har været tilfældet. Der er altså i lovgivningen sket fravalg af, at udbetaling kan ske baseret på en konkret bedømmelse af, om der reelt har foreligget et samlivsforhold. Som ATP er opbygget, fragår udgifterne til administration i de midler, der kan anvendes til udbetaling af pensionsydelser. I ATP’s information om ydelsen er der klart redegjort for, at betingelsen for udbetaling er fælles folkeregisteradresse i de seneste to år før dødsfaldet. Det forhold, at der efter en afgørelse om, at lovgivningens kriterium ikke er opfyldt, indgives klage med oplysninger til understøttelse af, at der har foreligget et reelt samlivsforhold uanset forskellige folkeregisteradresser i kortere eller længere tid inden for de seneste to år før dødsfaldet, kan ikke føre til en efterprøvelse heraf, da sådanne oplysninger er uden betydning, når kravet om fælles folkeregisteradresse i hele perioden ikke er opfyldt.”

Da det i sagen var uomtvistet, at kravet om en uafbrudt periode med fælles folkeregisteradresse på to år op til ATP-medlemmets død ikke var opfyldt, stadfæstede Ankenævnet ATP's afgørelse.

Der er dog ingen tvivl om, at kravet om fælles folkeregisteradresse i to år i nogle tilfælde fører til nægtelse af samleverydelse, selv om der utvivlsomt har foreligget reelt samlivsforhold i mere end to år forud for dødsfaldet, og dermed til afgørelser, som opleves som urimelige. Der kan derfor være anledning til at overveje, om reglerne er blevet for restriktive.

Ankenævnets sag 2020-31 angik et par, som siden primo 2005 havde boet sammen i henholdsvis Danmark og Grønland. I 2016 flyttede parret fra Danmark til Grønland, men da parret ønskede at gennemgå en behandling for ufrivillig barnløshed, og da en sådan behandling kun kunne opnås i det danske sundhedsvæsen, bevarede klageren en folkeregisteradresse i Danmark hos sine forældre. Hun boede imidlertid sammen med samleveren i Grønland, og de foretog rejser til og fra Danmark i forbindelse med behandlingen. Efter samleverens død traf ATP afgørelse om, at hun ikke havde krav på engangsbeløb efter sin afdøde samlever, da de ikke i 2 sammenhængende år forud for dødsfaldet havde haft samme folkeregisteradresse på fælles bopæl i Danmark. Ankenævnet havde i sag 2019-31 hjemvist sagen til ATP med anmodning om, at ATP bl.a. tog stilling til, om Grønland i relation til bekendtgørelsens § 8, stk. 4, skal anses for udland. Det var ATPs holdning, at dette ikke var tilfældet. ATP fastholdt derfor den trufne afgørelse om, at klageren ikke havde krav på samleverydelse alene som følge af, at de ikke havde haft samme folkeregisteradresse i Danmark i sammenhængende to år forud for dødsfaldet. Ankenævnet ændrede imidlertid denne afgørelse. Ankenævnet henviste herved til, at ATP-loven ikke gælder for Grønland, hvilket ifølge forarbejderne til loven skyldes de særlige forhold, der gør sig gældende for Grønlands vedkommende. Udgangspunktet er herefter, at Grønland i ATP-loven må sidestilles med udlandet, medmindre der er truffet anden bestemmelse. Ankenævnet fandt, at dette ikke var tilfældet, og at der heller ikke var grundlag for en analog anvendelse af bekendtgørelsens § 8, stk. 4. Spørgsmålet, om parret havde haft fælles bopæl i Grønland i 2 år forud for samleverens død måtte derfor afgøres på grundlag af de oplysninger, som forelå i sagen, herunder den dokumentation, som klager havde indsendt. Efter disse oplysninger måtte det anses for utvivlsomt, at klager og afdøde havde været samlevende i en lang årrække, også i de seneste 2 år forud for dødsfaldet, og klageren havde derfor krav på at få samleverydelsen udbetalt.

3.7 Øvrige principielle spørgsmål

I *sag 2020-44* stadfæstede ankenævnet Samlet Betalings afgørelse, hvorefter en selvejende institution med kommunal driftsoverenskomst var anset som værende en privat arbejdsgiver og derfor opfyldte betingelserne for bidragspligt til finansieringsbidrag efter § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1790 af 27. december 2018 om beregning af finansieringsbidrag.

I *sag 2021-5* stadfæstede ankenævnet AUBs afgørelse om, at alle arbejdsgivere, der har haft mere end 1 fuldtidsansat erhvervsuddannet medarbejder ansat i året forud for bidragsåret, er omfattet af Praktikplads-AUB-ordningen, og merbidraget skal betales, hvis en arbejdsgivers uddannelsesratio er lavere end arbejdsgiverens måluddannelsesratio, jf. § 21 a, stk. 2. AUB-loven giver ikke mulighed for at fritage eller dispensere fra reglerne om Praktikplads-AUB med henvisning til, at virksomheden fx ikke har mulighed for selv at tage elever ind i et godkendt erhvervsuddannelsesforløb.

I *sag 2020-42* tiltrådte ankenævnet, at der med hjemmel i AUB-lovens § 9, stk. 2, nr. 4, kan ydes rejsehjælp ved nærtståendes dødsfald, og fandt ikke grundlag for at kritisere, at nærmeste familie afgrænses, således at den familiemæssige forbindelse til ens tante, uanset hvor tætte bånd der måtte være, ikke udløser rejsehjælp til begravelse.

I *sagerne 2020-48 og 2021-12* stadfæstede ankenævnet ATPs afgørelser om, at et ATP-medlem ikke kan få

udbetalt ATP Livslang Pension før folkepensionsalderen, selvom medlemmet flytter permanent til udlandet.

I sagerne *2020-81 og 2021-13* tiltrådte ankenævnet den af ATP Livslang Pensions fremførte forståelse af opkrævningsbestemmelserne i ATP-loven, hvorefter rettidig betaling ikke kan ske ved betaling til et andet kreditor-nr. eller en anden konto, der ikke er anvist af ATP Livslang Pension. Ankenævnet tiltrådte endvidere, at det forhold, at klager ved en fejl har indbetalt beløbet til en forkert konto, ikke kan anses for at være en sådan særlig omstændighed, som taler for, at ATP Livslang Pension eftergiver renterne i medfør af opkrævningsbekendtgørelsen.

4. Ankenævnets medlemmer

Medlemmer	Indstillet af:	Suppleanter
Forhenværende Højesteretspræsident Børge Dahl	Højesterets præsident	Forhenværende Højesteretsdommer Jon Stokholm
Forhenværende retspræsident for Sø- og Handelsretten Henrik Rothe	Sø- og Handels- rettens præsident	Retspræsident Mads Bundgaard Larsen Sø- og Handelsretten Amaliegade 35 1256 København
Forhenværende højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen (formand)	Arbejdsretten	Højesteretsdommer Lars Hjortnæs Højesteret Prins Jørgens Gård 13 1218 København K
Vicedirektør Steen Müntzberg Dansk Arbejdsgiverforening Vester Voldgade 113 1790 København V	Arbejdsgiver- repræsentanterne i ATP's repræsentantskab	Chefkonsulent Povl-Christian Jensen Dansk Arbejdsgiverforening Vester Voldgade 113 1790 København V
FH-næstformand Ejner K. Holst Fagbevægelsens Hovedorganisation Islands Brygge 32 D Postboks 340 2300 København S	Lønmodtagerrepræsentanter i ATP's repræsentantskab	Næstformand Tina Christensen 3F Kampmannsgade 4 1790 København V

Sekretariatet:

Anders Østergaard
Karen Thormann
Özlem Saföz
Alexander Budek Rosenberg
Jay Christian Magpantay

5. Kontakt til ankenævnet

Postadresse: Ankenævnet for ATP m.m. - Holmens Kanal 20 - 1061 København K
Mail: post@atp-anke.dk
Telefon: 72 20 50 00